

Ježíš Kristus je základem mého života

Úvahy | 16.3.2009 @ 17.53

Rozhodl jsem se vytvořit stat', v níž bych rozvitě popsal svůj vztah ke křesťanství, církvi a Ježíši Kristu. Do této chvíle jsem tolik důležitou část svého života schovával za několik slov v profilu autora, nyní nadešel čas jít s barvou ven, vyložit karty na stůl, kápnout božskou.

Celé svědectví jsem rozdělil do tří částí:

1. [Stručný životopis křesťana](#)
2. [Morální rozhodnutí člověka](#)
3. [Základy křesťanské víry](#)

Stručný životopis křesťana

Narodil jsem se do rodiny letničních křesťanů. Bible měla vždy místo na stole i v srdcích mých rodičů. Od nejútlejšího věku věřím v Pána Ježíše Krista, nepamatuji se, že by tomu bylo kdy jinak.

Když mi ale bylo sedm let, začal jsem v srdci cítit silný nepokoj. Viditelný důvod jsem k tomu neměl. Následovával jsem své rodiče každou neděli na bohoslužbu, pravidelně jsem se modlil, nespáchal jsem žádný zločin.

Přesto jsem cítil vnitřní neklid. Něco mi velmi scházelo a já jsem tušil, jak to napravit. Požádal jsem tedy Pána Ježíše Krista, aby vstoupil do mého srdce.

Nic se tehdy nedělo. Nezahřmělo. Z nebe nesestoupil archanděl a nepoblahopřál mi stylem „Zvolili jste správnou firmu. Zbytek uděláme za Vás!“. Bylo ticho.

Přesto jsem cítil, ba věděl, že jsem učinil správnou věc. Dnes vím, že jsem tehdy v sedmi letech svým rozhodnutím položil základní kámen pro svůj život. Vstoupil do mě jako tichý vánek Boží pokoj. Nevtránil se, nechal se snadno přehlušit, ale byl tam. Víم také, že od té chvíle se mnou začal Bůh jednat a pracovat na mém charakteru.

Když jsem přijal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, nedostalo se mi pouze nějakého dobrého pocitu z náboženského úkonu. **Byl jsem povolán ke spáse.** (Skutky 2,47)

Plynul čas. Dlouho se v mém životě nedělo nic zvláštního, až na podzim roku, kdy mi bylo třináct let. Pocítil jsem potřebu stvrdit své rozhodnutí křtem, byl jsem tedy pokřtěn v říjnu toho roku.

V tomtéž školním roce jsem se bohužel dalece odklonil od hodnot, ke kterým jsem byl od narození veden. Byla to doba, kdy se část kolektivu v mé třídě začala kazit a já jsem byl s ní. V té době jsem se dostal do kontaktu s všelijakou špínou, kterou dnešní svět podbízí dospívajícímu dítěti. Při takové konfrontaci jsem bohužel častokrát neudržel zmíněné hodnoty a nechal se příliš ovlivňovat okolím.

Považoval jsem se sice za křesťana, chodil jsem do sboru, pravidelně jsem se modlil, můj život ale zdaleka neodpovídal Božím nárokům. Že je tomu tak jsem sice tušil, ale buď jsem dělal jakoby nic, nebo jsem hledal všelijaké výmluvy a argumenty pro své zlé jednání.

Ježíš jim odpověděl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky.“
Lukáš 5:31–32

Ve svých osmnácti letech jsem začal hlouběji přemýšlet o svém životě. Uvědomil jsem si, že sice znám **Pravdu**, ale neřídím se podle ní. Začal jsem si uvědomovat, že jsem během posledních let neudělal mnoho dobrého. Někomu jsem ublížil, někdy jsem kradl, jindy lhal a podváděl. Všechno jsem si začal uvědomovat postupně, nic se nestalo zčistajasna. Nebylo to jako blesk z čistého nebe, ale spíše jako postupné rozmrzání.

Uvědomil jsem si, že to, co člověk má a může nezávisle ovládat, je **svobodná vůle**. Začal jsem proto činit rozhodnutí. Nejprve jsem upustil od svých „tabákových avantýr“, potom jsem se zbavil veškerého nelegálního softwaru, pak jsem přestal podvádět při písemkách ve škole. Nestal se ze mne dokonalý člověk a nikdy k tomu ani nedojde, až do smrti jsem totiž stále jen z masa a krve.

Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávídím.
Římanům 7:15

Morální rozhodnutí člověka

Jak mi bylo řečeno a já se s tím plně ztotožnil, víra je morální rozhodnutí. Jeden z největších novověkých filosofů, Imanuel Kant, dospěl ke stejnému závěru. **Boha lze poznat jedině vírou**. Samotná Bible, o jejíž věrohodnosti jsem psal v článku [O nutnosti rozhodnutí](#), takovému tvrzení na mnoha místech přikyvuje.

Boha nikdy nikdo neviděl,...
První Janův 4:12

Kde ale mohu vzít jistotu, že Bůh existuje?

Neexistuje-li Bůh, žijí všichni křesťané v hrozně lži. Dá se říci, že jsou to ubožáci, kteří buď konformně podlehlí jakési tradici, nebo začali naslouchat vnitřním hlasům a pocitům, které vydávali za Boží hlas. Nietzsche by pak měl pravdu. Bůh je mrtev a zůstane mrtev, my jsme ho zabili. Písmo se k tomu staví podobným způsobem.

Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!
První Korintským 15:19

Ubozí křesťané nakonec zemřou ve své lži. Už se však nic nedovědí, protože smrtí přece život končí.

Existuje-li však Bůh v takové slávě, v jaké nám jej zjevuje Bible, má se svět čeho bát. Ježíš Kristus potom zemřel za naše viny, svět se ale svévolně odvrátil a je na přímé cestě do záhuby.

Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.
Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.
Jan 1:11–12

Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.
Marek 16:16

Hrstka „zoufalců“, které jejich rituály nutí v neděli ráno vstávat, je tedy Boží lid, který má přeslavnou budoucnost. Na člověka, který nevyznal své hříchy, pak čeká soud a ohnivě jezero, na věrný zůstatek věčný život v nebi.

Ale jak je psáno: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“
První Korintským 1:9

Tak budou odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti.
Druhý Tesalonickým 2:12

Z vnějšího pohledu má tato jednoduchá apologetika několik děr.

Jak mohu tvrdit, že právě mé náboženství je to správné? Jsem vůbec také křesťan, když pan farář tvrdí něco zcela jiného?

Co se týče jiných náboženství, jsem přesvědčen o tom, že se Pán Ježíš nespletl.

Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k otci než skrze mne“.
Jan 14:6

Není pro mne Buddha, Višnu ani Mohamed. Zde pravděpodobně nenaleznu společnou řeč se zastánci ultrahumanistického uni-náboženství.

Já osobně jsem viděl, slyšel i zažil věci, které mi již nikdy nedovolí zapochybovat o pravosti křesťanství.

Zde nastává nutnost rozhodnutí.

Nezapomínejme ale na to, že Alláh je daleko a o svět se nestará, Višnu bude vždy jen rovnováhou Šivy a Buddha si hledí své střední cesty.

Nikdo nenabízí takovou lásku, pokoj a milost, jako Ježíš Kristus.

Ohledně rozdílů v rámci samotného křesťanství mám také velmi jasno. Základním, nepopíratelným a normativním standardem pro život křesťana je Bible alias Boží Slovo. Kdo popírá její věrohodnost v jakémkoli směru, není pro mne bratrem, ale zbloudilcem, který potřebuje nápravu. Opět připomínám, že o její věrohodnosti jsem psal ve článku [O nutnosti rozhodnutí](#).

S tímto postojem k Bibli je úzce spjata i má církevní příslušnost. Jsem členem Apoštolské Církve (dále jen AC). AC je letniční denominace, která klade mimo jiné důraz na působení Ducha Svatého, což považuji za biblicky naprosto správné, ba potřebné.

Přestože jsem se do AC narodil, nemám k ní nerozbitný citový vztah. Jsem jejím členem mimo jiné proto, že se neodchýlila od Písma, ale snaží se jej zachovávat. Ano, sečtělému čtenáři se možná vybaví řada excesů letničních a charismatických hnutí během posledního století, v této době je ale Apoštolská Církev církví stabilní, která zachovává biblický standard ve všech mně známých případech a ohledech a poskytuje vhodné prostředí pro růst člověka ve víře i pro rozvoj vzájemných vztahů v rámci společenství.

Základy křesťanské víry

Já, Michael Buban, neochvějně věřím v trojjediného Boha. Tento Bůh stvořil na počátku vesmír včetně země a člověka tak, jak je to psáno v Bibli. Člověk byl postaven do rajske zahrady a bylo mu souzeno radovat se a žít v blízkosti Stvořitele. **Ze své svobodné vůle však člověk zhřešil.**

Hřích jako takový byl Stvořiteli tak odporný, že vyhnal člověka z ráje a co víc, vypudil jej ze své přítomnosti.

Hřích je rakovinou lidstva. Kvůli němu jsme pod prokletím, jsme smrtelní.

Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.
Římanům 6:23

Je to dědičný hnus, kterého se nelze zbavit přirozenou cestou. Žádný člověk nedokáže žít bez hříchu, to je pravda, kterou je třeba si uvědomit.

Boží plán ale zahrnoval řešení.

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.
Jan 3:16

Ježíš Kristus, Syn Boží se dobrovolně nechal zabít, aby splatil dluh lidstva. Aby zacelil propast mezi člověkem a Stvořitelem.

Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.
Jan 1:29

Jaký by to ale byl konec, kdyby umřel hlavní hrdina? **Ježíš porazil smrt.**

Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.
Skutky 2:24

Tím, co Ježíš udělal, umožnil člověku dosáhnout milosti, amnestie za naše provinění. Pokud si někdo zakládá na své morálce, obelhává sám sebe. Odpuštění hříchů dosáhne člověk pouze s pokorou.

Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.

První Janův 1:8

Jestliže však doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti.

První Janův 1:9

Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“

Jan 11:25

Člověku je potom umožněn přístup do Nebeského království, kde nebude hřích, bolest ani žal.

Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží,

neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu s očí.

Zjevení 7:17

Naopak ti, kteří nevyužijí této příležitosti, budou **odvrženi od Boží milosti**, bude na nich zato vykonán **spravedlivý soud**.

Tak bude i při skonání věku: vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů.

Matouš 13:49–50

Nemusíme se příliš dlouho zamýšlet, bezpočet biblických veršů a citací na nás volá...

Človče, potřebuješ Krista!

Na konci tohoto textu opět stojíme před rozhodnutím.

Můžeme ponechat pana Bubana jeho pohádkám, můžeme se snažit mu to rozmluvit, nebo můžeme přiložit jeho slovům váhu, přemýšlet o tom, uvěřit v Krista a být spaseni. Ať se rozhodneme jakkoli, vše je v Božích rukou.

Zradí vás i rodiče, bratři, příbuzní a přátelé a někteří z vás budou zabiti.

A všichni vás budou nenávidět pro mé jméno.

Ale ani vlas z vaší hlavy se neztratí.

Když vytrváte, získáte své životy.

Lukáš 21:16–19

<https://selah.cz/uvahy/jezis-kristus-je-zakladem-meho-zivota/>